

Zdeněk Pošíval

Satanovi koně

EPOCHA

Zdeněk Pošíval

Satanovi skoně

V roce 1671 na Bukovské tvrzi
znenadáni uhyne stádo ušlechtilých koní
a jejich hlídač je nalezen mrtvý.
Pátrání po příčině neštěstí vede
k záhadné postavě satana.

Proč mu byla určena krvavá oběť
a kdo ji vykonal? Drsný příběh
plný dobrodružství a sugestivní historické
atmosféry má sympatického vypravěče,
zemanského syna Jožíka, který postupně
dozrává v hlavního hrdinu,
schopného vše zdárně vyřešit.

ISBN 978-80-7425-266-2

9 788074 252662

Satanovi koně

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Zdeněk Pošíval

Satanovi koně

Zločin na Bukovské tvrzi

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Zdeněk Pošíval, 2003, 2015
Cover © Karel Kárász, 2003, 2015
Layout © Josef Kroupa, 2003, 2015
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-448-2 (pdf)

Podobnost osob románu s lidmi i událostmi své doby je záměrná, avšak historické skutečnosti odpovídá pouze částečně. Nejeden z uvedených příhod se sice opravdu stala, právě tak jako místa děje po výtce existují, ale souhrn událostí v ději je smyšlen. V látce nejde o dějepřavu, ani o historickou rekonstrukci, ale o poněkud dobrodružné zahrávání si s představou, že změnil-li se svět, není jisté, týká-li se to následně i povahy člověka.

Kapitola první

Podivné ráno

Hrdlo svírala obava. „Pane otče, něco se děje!“
„A co, Jožíku?“
„Nevím, ale něco podivného!“

Vpadl jsem mu do ložnice bez obvyklé výzvy ke vstupu, přestože mě za to čekala nepříjemnost. Za jiných okolností by mě otec přinejmenším seřval, jelikož paní Ludmila na vedlejší polovině postele vystrkovala na svět poloobnaženou zadnici, ale zmožená prací a možná i nočním obcováním se svým mužem, se onoho rána naštěstí nevzbudila.

„Kde se co děje?“

„Asi... v ohradách...“

Byl jsem natolik vyděšený, že mému bezděčnému a nepřilíš mravnému pohledu nevěnoval otec naštěstí pozornost. Leda- byle přehodil pokrývku přes svůdně oblé pozadí ženy, její macechy, a na nahaté tělo si rychle natáhl nohavice. Jezdec- ké škorně obul rovnou na bosé nohy, halenou se vůbec ne- zdržoval. V síni popadl palaš a nabitou bambitku. Vyběhl za mnou na nádvoří.

„Copak se tam stalo?“ zeptal se již nahlas před domem. Svítalo sice, ale den byl dosud zahalen mlžným ranním opa- rem. Nebylo vidět dál než na pár kroků. „Lupiči?“

„Nemám zdání, pane otče,“ odpověděl jsem v poklusu, „ale nebude to nic dobrého.“

„Proč myslíš?“

„Já... já nevím...“

Stáje jsme v rychlosti minuli, abychom se nezdržovali vyvá- děním valacha, jediného koně, jenž zůstal oné noci pod stře- chou, kdyby bylo zapotřebí bez meškání vyrazit do města. Pes vykoul z boudy, ale nevylezl. Proběhli jsme otevřenou brá- nou. V běhu mi otec volal do zad. „Ptám se tě, hrome, proč si myslíš, že se u ohrad něco přihodilo?“

„Slyšel jsem výstřel.“

„Já neslyšel nic.“

„Měl jsem v noci otevřené okno.“

„Dobrá,“ zadýchal se otec, „a co dál?“

„Dál snad... Už nic.“

„Mluv, co ti haraší v hlavě!“

„To divné ticho,“ oddychoval jsem v poklusu i já. „Po výstřelu by se koně měli buď plašit, a pak by přece bylo slyšet dusání i ržání, anebo by dělali koně i zloději randál, jak by zvířata odháněli...“

„Je neprůhledná mlha. Zahlédl's v ní pohyb?“

„Žádný pohyb, pane otče,“ vykřikl jsem zepředu zděšeně do toho nezvyklého ticha. Od dvora Bukova k přenosné ohradě bylo necelou *římskou* míli, asi tak těch tisíc dvoukroků, ale jitřní opar a nedostatek světla před východem slunce kalily výhled na ohrazený prostor. Nechávali jsme tam stádo na pastvě i v nočním chladu, aby se plaváci pod bedlivým dohledem mého dědečka Meka otužovali do nepohody.

Zastavili jsme se až u ohrady.

Musel jsem se chytit břevna, abych neupadl.

I otec třesl očima a bezmocně lapal po dechu.

Vodní páry jitřního úsvitu pluly nad ohrazenou pastvinou a jak stoupaly kamsi k nebesům, či mizely do země, obnažovaly desítky ztuhlých koňských těl. Trčely z nich všelijak hrůzně pokroucené údy a spolu s nepřírozně splasklými břichy zvířat svědčily o rychlé smrtelné křeči.

Od vestfálského míru uplynulo přes dvacet let, a přestože se válčilo v různých zemích i nadále, měl jsem od dětství jen v paměti vyprávění děda i otce o strnulosti pobitevního pole, v němž tlely pozůstatky padlých. Děsivá díla zkázy způsobovaly za války ovšem zásahy bodných, sečných i střelných zbraní a ze smrtonosných vzpomínek ve vyprávění mi přezníval obraz ubitých lidí, mezi nimiž se tu a tam nacházelo i mrtvé zvíře. Pokud nepřítel nepoužíval všesmrtní artilerii, pobíhali prý častěji na bojištích koně už samotní, bez pobitých jezdců. Opuštění, zmatení, splašení, ržající děsem, ale pořád živí.

Tuhle noc nepřežilo v ohradě jediné zvíře.

Zmocnila se mě nejhorší hrůza.

Na podobný výjev jsem nebyl připraven a dokonce neslyšel nikdy o tom, že je možné, aby v tak krátké době a najednou uhynulo celé stádo koní. Před pár lety prý sice nechal jakýsi plukovník Buttler ostudně podřezat na Moravě sto zvířat poražených Švédů, aby alespoň koňským masem nasýtil vyhládlé vojáky. Zním málo lidí, kteří by zatoužili pozřít maso z koně a v naší ohradě šlo jistě o něco jiného. Na mrtvých koních nebyly vidět známky zjevného násilí. Úlek a hlavně dojetí mě přemohly. Popřely ve mně mužnost a já se nad tou spouští prostě a bezmocně rozplakal. Nedařilo se mi to překonat, ale po chvilce mě probralo otcovo zoufalé zvolání.

„Meku!“ vykřikoval otec do krajiny. „Ozvi se mi! Kde jsi, Meku?“

Odpovídalo mu ticho.

„Meku!“ opakoval dědečkově jméno. „Meku...!“

Nic. Nad ohradou začal kroužit luňák.

„Počkej tady!“ nakázal mi otec a oběhl ohradu na druhou stranu. „Podívám se po něm k potoku.“

A tam to uviděl.

Na místě u silného opěrného kůlu dřepěla v mlze nehybná postava. V polosedu tady skonal strážný honák. Svíral dosud pevně mezi koleny mušketu. Její hlaveň končila v ústech roztržštěné hlavy.

Vysvětlovalo to ranní výstřel.

„Co jste našel, pane otče?“ křikl jsem z dosud zamlžené druhé strany ohrady, ale neozval se. „Proč mlčíte, odpovězte mi?!“

Otec se konečně ozval. „Nechod sem, Jožíku!“

„Proč?“

„Našel jsem Meka...“

„Co je s dědečkem?“

„Zastřelil se... Říkám ti, zůstaň, kde jsi!“

Mrtvé ticho narušilo sílící bzučení.
Nad pastvinou se začaly slétat mouchy.
Nevydržel jsem to, předklonil se a začal dávit.

Podivné jitro zasáhlo celý bukovský dvůr. Toho osudného dne začala vůbec celá řada velice záhadných jevů, jež nemohly vzniknout pouhou souhrou náhod, ani důsledkem prazvláštního vzrušení.

Aniž obě ženy, jež zůstaly uvnitř domu, věděly, co se přihodilo v ohradě, podlehly nutkání sdílnosti. Snad se tak stalo neobvyklou a náhlou nejistotou, doléhající na ně zcela bezděky. Způsobila jakési okamžité vymknutí věcí z obvyklého řádu každodennosti.

Nevím.

Teprve později se ke mně doneslo vyprávění o zapovězeném rozhovoru mezi paní Ludmilou a její dcerkou, k němuž nemělo zatím dojít. Alespoň nikoliv bez otcovy a mé přítomnosti. To si před lety otec, bukovský zeman, slíbil se svou ženou, ale slib zůstal oslyšen. Vidím v tom rozdíl mezi letorou mužskou, ve stavu velikého pohnutí spíš mlčenlivou, a ženskou náturou, léčící si pohnutí obvykle neskrývaným pláčem a ještě častěji přívalem zbytečných slov.

„Kam šel tatínek s Jožíkem?“

Paní Ludmila nejprve mžouravě a nechápavě pohlédla na dceru, stojící neklidně u její postele, roztržitě sáhla vedle sebe do prázdna, jako by si chtěla ověřit, že je opravdu v loži sama. „Maruško, já ani nevím, že někam šli,“ probírala se.

„Oni však odešli.“

„Bez snídaně...?“

„A takhle kvapně ještě nikdy,“ usedla dívenka na okraj matčina lůžka. „Nevím ani kvůli čemu, paní matinko, ale...“

„Ale co?“

„Popadla mě tíseň.“

„Sama od sebe?“

„Probudila mě nějaká rána,“ chopila se matinky za ruku, „Jožík ke mně nakoukl, byl strašlivě rozrušený a říkal, že to byl výstřel. Někde pryč u ohrad. Nakázal mi, abych radši vstala a šla za vámi...“

„Proto pociťuješ tíseň?“

„Jožík sebral zbraň a odebral se pro tatínka.“

„Otoč se!“ Paní Ludmila spustila nohy z postele, rukou sáhla pod sebe, vytáhla zpod lůžka noční nádobu a dřepala si. „Mek určitě střílel na nějakou škodnou,“ ulevovala si zurčivě a zívala. „Ve vsi někdo povídal, že nedávno zahlédl brtníka, jak se toulá v doubravách po okolí Křemešníka...“

„Medvěd by spíš zadával někomu kozu, berana nebo tele, než by si troufnul na hřebce mezi naše stádo,“ vrtěla hlavou dívka pochybovačně.

„Já vím, že náš Šturm by dokázal kopyty rozdupat třeba i toho brtníka,“ otrásla se zemanka, vstala a natahovala si přes košili kacabajku, „ale ono se to vysvětlí, však uvidíš. Radši přihod' pod kozub pár štěpinek a oživ oheň. Až se mužští vrátí z ohrady, budou se chtít napít horkého mlíka...“

„Co když ohradu napadli zloději?“

„Nestraš!“ napomenula dcerku, ale neznělo to nikterak přesvědčeně. Navlékla si přes hlavu sukni, kolem boků ovázala kaloun zástěry a obepnula se. Ramena i hrud' překryla širokým a dlouhým límcem. „A nepřivolávej neštěstí!“

„Nic takového nedělám.“

„Zlých věcí na Bukově jsme si užili víc než dost...“

„Mamičko,“ přerušila matku s odmítavým povzdechem, „slyšela jsem o tom soužení za války už nejmíň stokrát.“

„Neodmlouvej!“ pozdvihla káravě hlas paní Ludmila.

Dívka trhla ramenem a shýbla se pro nádobu. „Vynesu po tobě nočník.“

„Vynesu si ho sama,“ pravila zemanka. „Pomodlila ses po ránu vůbec?“

„Neměla jsem na modlitbu ani pomýšlení...”

„To není pěkné,” napomínala dcerku mrzutě paní domu, „a nechod’ mi po domě v noční haleně.”

„Nikdo mě nemůže vidět, není tu ani noha.”

„To tě neomlouvá od slušnosti,” nasadila si čepec na hlavu.

„Dneska mě celou něco tíží.”

Dívčino přiznání zemanku znepokojilo. Její patnáctiletá dcera vyrůstala na samotě dvora a byla navyklá na ostražitý život.

„Nevěřím na tvoje tušení,” ujistila ji paní Ludmila, ale neznelo to přesvědčivě, „jsi ještě děcko.”

Maruška vzdorovala. „A proč pociťuju tíseň?”

„Kdyby se mělo dít něco špatného, holčičko,” uchopila Marii za obě ruce, přitáhla si ji a přivinula konejšivě k sobě do náruče, „tvůj otec by mě jistojistě vzbudil, abych za ním zavřela dům na petlici a utemovala okenicemi skla. Vždycky se tak činilo a děkuj Pánu Bohu, že si ty doby nepamatuješ.”

„Přesto se něčeho bojím, paní matinko.”

Ludmila ještě víc přitiskla dcerku k sobě. „Nedovolím, aby se ti stalo něco zlého, Maruško,” zlomil se jí hlas, ale políbila dcerku na tváře. „Jsi všechno, co mám...”

Dívka však přijala matčinu náhlou něžnost nevrle. „Tomu nerozumím... Jak *všechno*?”

„Všechno, co mám opravdu svého!”

„Máte přece nás všechny.”

„Tebe mám nejradši.”

„Víc než tatínka?”

„K tatínkovi chovám lásku jako k muži.”

„Ty lásku vážíš?” vyjekla dcera.

Zemanka znejistěla a hned neodpověděla.

Dívku ta odmlka znepokojila. „Proč mlčíš?”

Matka hledala slova. „Po smrti tvého bratříčka, když skoro celý Bukov zkosila černá smrt, jsme už nedoufali, že se nám narodíš,” odpovídala pomalu, „ale potom nastal zázrak...

Panenko Marie vyslyšela moje modlitby. Proto jsi dostala její jméno...”

Dívka se maličko od matky odtáhla. „A co Jožík?”

„Co s ním má být?”

„Jožík je vlastně *Josef*, ne?”

„Nu... jistěže je Josef.”

„Dostal přece jméno po tatínkovi.”

„To... to nevím.”

Dívku odpověď zarazila. Opakovala otázku v domnění, že nesprávně slyšela. „Nevíte, čím nosí jméno?”

„Ne, nevím to...”

„Jak to?”

„Nevím to přesně.”

„Copak není váš?”

Matka otázku své dcery přeslechla a neodpověděla.

„Ptám se vás, paní matinko,” opakovala Maruška otázku důrazněji, „copak Jožík není váš?!”

„Já... já nevím...”

„Cože? Takovou věc může žena nevědět?”

„Jistěže, jde to vědět,” zaváhala trochu paní Ludmila, ale hned se vzpamatovala, „totiž, on není jen můj, je prostě náš... Nás všech...”

„Říkáte to nějak divně.”

„Vždyť víš, že Jožík patří do rodiny...”

„Říkáte to divně,” opakovala dcerka.

„Říkám, že není jenom můj!”

„A co tím chcete říct?” zeptala se dívka nedůvěřivě.

„Nepatří mi.”

„Jak to, že ne?”

„Jak...?” opakovala matka nejistě, zalitovala, že na to připustila řeč. „Běž už do kuchyně!”

„Půjdu,” nedala se odbýt dcerka, zrudla, vymanila se z matčiny náruče a o krůček od ní odstoupila, „ale jak to, že vám Jožík nepatří?”

„Běž do kuchyně!“

„Je můj bratr!“ vykřikla vzdorovitě. „Vy ho snad máte ráda jinak než mne?“

„Takhle se mnou nemluv, Marie!“

„A jak s vámi mluvím?“ zarputila se dívka.

Ludmile se zatmělo před očima zlobou. „Troufale!“

„Vždyť mluvím o vlastním bratrovi!“

„Možná vlastním po otci!“ vyhrkla proti své vůli a už nedokázala zastavit nečekaný nával do hlavy.

„Co... co to znamená?“

Paní Ludmila se rozechvěla a neodpověděla.

„Paní matinko,“ zůstala dívka neodbytná, „ptám se, co to znamená?“

„Jednou k tomu beztak muselo dojít,“ vzdychala zeman-ka, „ale ve snu bych se nenadála, že to bude dneska a takhle bez rozmyslu... Byla bych radši, kdyby u toho byl tvůj otec...“

„K čemu musí dojít?“

„K čemu, k čemu...?“ Paní Ludmila zaváhala, znovu si povzdechla, uhodila několikrát bezmocně pěstičkou do pelesti a náhle to ze sebe vychrlila. „Jožík je prostě synem jiné ženy.“

Věřím, že paní Ludmila tehdy vzápětí zalitovala, že jí to sdělení vypadlo z úst, ale zpátky se vzít nedalo, jelikož Maruška slyšela dobře a odbýt se nedala. „Jaké ženy?“

„Mekovy dcery.“

„Ježíši!“

„Nerouhej se!“

„Ježíši!“ zašpitla dívka justamentně, ale odmlčela se. Odvrátila se k oknu a hleděla mlčky do svítání. „Nezlobte se, kde je ta žena?“ zeptala se po chvíli, aniž otočila hlavu.

„Ona snad... ona...“

„Co ona?“

„Umřela, když bylo Jožíkovi šest let.“

Dívčino ranní rozpoložení z nepochopitelné tušené obavy se změnilo v podezřívavost. „Nikdy jste mi o tom nepověděla, paní matinko,“ pravila nechápavě. „Proč až dneska?“

Paní Ludmila neodpověděla, odvrátila se a vydala se ke schodům, vedoucích od ložních komnat do přízemí ke kuchyni a ke vstupní a jídelní síni.

„Obleč se, Marie!“ řekla pouze.

Rozednilo se.

Jitřní opar v údolí se rozplynul.

Červnové slunce prozářilo bezoblačný den, byť tak zcela rozkrylo i bezútešný pohled na děsivé dílo smrti na pastvině v lukách mezi hlubokými lesy v kraji pod Křemešníkem.

Nejprve jsem se narovnal a do dlaně si otřel potřísněná ústa a bradu od nezadržitelných zvratků. Pohlédl jsem přes ohra-
du a přes trčící strnulé údy v křečích posílých koní až na dru-
hou stranu plotu, odkud na mne mlčky a zděšeně zíral otec.
Netroufl jsem si porušit zákaz přiběhnout tam a klást otázky.
„Vrať se na Bukov, Jožíku!“ vykřikl na mne. „Zapřáhní vala-
cha do kárky! Chci odvézt Meka na ves do péče k páterovi.
A nezapomeň naložit kus plátna na rubáš...!“

„Chtěl bych vidět dědečka.“

„Ne!“

Udělal jsem pár kroků. „Musím ho vidět, abych...“

„Stůj!“ nenechal mě domluvit.

„Tak dobrá, pane otče, ale proč nesmím...?“

„Učiň, co jsem nařídil!“ křičel otec vztekle. „Radši sem po-
šli s tou károu Ludmilu.“

„Paní matinku?“

„Znáš snad na Bukově jinou?“ vyjekl tak podivně, jak jsem
ho do té chvíle neznal.

„A co pak?“ zeptal jsem se.

„Ty sám zůstaň ve dvoře, všude dobře pozavírej, v domě vartuj Marušku a arkebuzu nepouštěj z ruky!“

„Po snídani k nám přijdou lidi svážit seno,“ připomněl jsem mu jako hospodáři.

„Pošli je zpátky do vsi!“

„Co jim mám říct?“

„Cože?“ pravil otec roztěkaně, jakoby se přemáhal, aby si dal dohromady myšlenky. „Řekni, že jim vzkazuju, ať dneska svážejí na faru nebo pro sebe.“

„Copak můžou bez našich koní?“

„Neuvědomil jsem si to, hrome!“ zaklel. „Něco si přece vymyslíš jako výmluvu, ne?“

„A budou-li se vyptávat?“

„Oznam, že si prostě vyměníme den.“

„Mám vyjavit proč?“

„Můžeš, ale řekni jen, že se přihodilo neštěstí...“

„I co se stalo?“

„O tom pomlč! Řekni, že víc nevíš.“

„Dlouho to nezamlčíme, pane otče.“

„Vím, ale chci mít čas rozhlédnout se. A běž už!“

Zmizel jsem na cestě úvozu ke dvoru a on, jak mi sdělil později, se sklonil znovu k mrtvému...

Kule z muškety zcela rozmetala oběti hlavu.

Na opěrném kůlu ulpěly zbytky dědečkova mozku a všude kolem byla tráva potřísněná ještě nezaschlou krví. Otec sáhl po té zbrani, opatrně vytáhl hlaveň z roztržité lebky, oťrel kovové ústí muškety o trávu, aby ji zbavil tělesných zbytků, a odhodil stranou. Potom uchopil nebožtíka pod rameny, odtáhl ho od kůlu a položil do trávy. Tělo bylo vláčné, *rigor mortis* dosud nenastal.

Rozhlédl se.

Pár sáhů od místa dědečkova smutného konce se nacházelo u vyhaslého ohniště jeho noční ležení. Zvedl honákovu houni, máchnul s ní párkrát nad jeho mrtvolou, aby odehnal

hejno much, a přikryl nebožtíka. Nikde však neviděl Mekovu kazajku. Poodstoupil a o cosi zakopl. V trávě ležela čutora. Tuhletu nádobu nikdy u svého pohůnka neviděl. Zdvihl ji a přičichl. Čpěla z ní pálenka.

A to bylo čímsi silně nevěrohodné.

Dědeček Mek měl původ ve Skotsku. Na Bukově však žil od roku 1622, kam ho již před téměř padesáti lety přivezl tábořský strýc, bratr starého bukovského zemana. Bojoval nejprve v Táboře na straně českých stavů, ale když město dobyl generál Marradas, nechal se k němu naverbovat za slib, že obdrží žold i za dobu, kdy sloužil stavům.

Tak to chodí pořád, ale nepřiznává se to.

Na podzim léta Páně 1621 se proto strýc zúčastnil tažení Marradase na Karlštejn proti zbytkům někdejších vojsk českého krále Fridricha Falckého. Nepoddajné obránce tvořila najatá posádka skotských žoldnéřů a držela hrad urputně, dokonce i po tom, když na pražském Staroměstském rynku padlo pod Mydlářovým mečem 27 hlav českých protestantů. Posléze se vyhladovělí Skotové museli generálovi vzdát. Jako pokutu za vzdor jim vítěz odebral ženy a děti. Trest byla z nouze ctnost. Skotům to bylo jedno. Lidská kořist pocházela totiž ze zadní chasy, jež provází odjakživa každou armádu, svléká padlým lidem šatstvo, obuv a zbroj, obírá je o cennosti a všelijak přitom parazituje.

Na bratra starého bukovského zemana zbyl pouze vyhublý jedenáctiletý sirotek, o něhož vlastně nikdo nestál, protože nevypadal, že by dokázal jako *rab* zastat i jednodušší práce. Pro strýce znamenal, že bude muset živit jeden krk nadarmo. Po roce v Táboře s ním ztratil trpělivost a snažil se ho zbavit. Udělal to chytře. Jako polozapomenutou splátku na dluh věnoval svému bratrovi tohoto zrzavého zajatce, s obličejem plným pih, jenž sverepě odmítal vyměnit svou sukničku, již

říkal *kilt*, za slušné nohavice. Našincům nerozuměl ani slovo. Z jeho vlastní hatmatilky šlo jediné vyrozumět, že součástí jeho jména je cosi, co znělo jako *Mek*, víc nebylo možné vůbec vyslovit.

A tak Mek přesídlil na Bukov.

Ale ani tady se nikomu nepodařilo zbavit hocha jistých návyků. Nesnášel spodky a nechtěl nosit kalhoty. A když ze své sukničky vyrostl a nedokázal ukrývat již rašící dospívání, dožadoval se většího kiltu, takže mu museli věnovat odhozenou sukni po bábě starého zemana. Zkrátil si ji hned asi do délky kolen. S novými pány se sžíval jen zvolna. Naučil se rozumět i mluvit po našem a staral se o dobytek na pastvinách. Nechal se bez vzpírání znovu pokřtít, konvertoval na katolickou víru s ostatními Bukovskými, kteří prý tak učinili jen naoko, což ovšem tvrdil zpočátku pro jistotu každý. Mohlo se lehce stát, že by v Čechách zvítězili císařovi protivníci.

Zaslechl jsem šeptat ve vsi, že Mek plnil sice všechna křesťanská přikázání, nikdy nekradl, nelhal, nezabil by ani kuře, ctil namísto svých rodičů starého zemana, nebral jméno Boží nadarmo, nedotkl by se vdané ženy, ale málokdy dokázal odolat zvědavosti svobodných děveček, byť šlo přitom o hrdlo, kdyby je zbavil panenství. Vyhověl prý mnohým z těch, co byly silně žádostivé, ale jak to prováděl, aby přitom nedošlo ke zmíněné úhoně jejich dívčí nevinnosti, to opravdu netuším.

Ze svých někdejších skotských časů setrval až v chorobné šetrnosti a kupodivu v silné nechuti k obžerství. K té patřil i odpor k požívání nápojů s lihem. Zakořenily se v něm vědomím zhouby. Jeho rodiče ho prodali jako sedmileté děcko za soudek režné do vojenského nevěstince, aby posluhoval kurvám a byl po vůli zvrhlému potěšení bardů. Rodiče záhy sešli ze světa pro chatrnost těla a sešlost ducha z neustálé opilosti.

Mek by se nenapil něčeho, co zavánělo lihem.

A to znamenalo, že dědeček nebyl v ohradě sám.